

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. J. A.**, zastoupen Mgr. Bc. Ing. Miroslavem Pechátem, obecným zmocněncem, bytem Chotíkov 160, Plzeň-sever, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, Tychonova 1, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 27. 11. 2009, č.j. 1401-2/2009-7542,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 27. 11. 2009, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Ředitelství personální podpory č.j. 53-346/2009-4614 ze dne 7. září 2009, kterým bylo rozhodnuto o propuštění kpt. J. A. ze služebního poměru dnem 31. prosince 2009, neboť pro něho v důsledku organizačních změn není jiné služební zařazení. U žalobce byl dán důvod pro propuštění podle ust. ustanovení § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb., neboť Rozhodnutím ministra obrany o organizačních změnách č.j. 1S-61/2009/DP-7542 ze dne 16. července 2009 bylo zrušeno systemizované místo, na kterém je žalobce služebně zařazen, a v rezortu Ministerstva obrany pro něho nebylo nalezeno jiné

služební zařazení. Ministerstvo obrany jako odvolací orgán konstatoval, že dne 16. července 2009 vydal ministr obrany rozhodnutí, jehož součástí je i seznam systemizovaných míst, která budou dnem 1. ledna 2010 zrušena. V tomto seznamu je uvedeno i systemizované místo, na němž je žalobce zařazen. Oprávnění ministra obrany k vydání tohoto rozhodnutí vyplývá zejména z ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách, podle něhož Ministerstvo obrany při řízení armády zřizuje a ruší vojenské útvary, vojenská zařízení a vojenské záchranné útvary, z čehož vyplývá, že je oprávněn zřizovat a rušit i systemizovaná místa. Rozhodnutí ministra obrany z 16. 7. 2009 je tedy nutno považovat za organizační změnu ve smyslu § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb. Dále odvolací orgán konstatoval, že služební orgán prvního stupně nenalezl v rámci ozbrojených sil jiné systemizované místo, na které by bylo možné odvolatele zařadit, takže i tato další podmínka pro propuštění ze služebního poměru byla splněna. Důvod pro propuštění ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb. byl tedy naplněn. Žalovaný dále odmítl názor žalobce, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je vadné, neboť odůvodnění zde obsažené je obecné a odkazuje pouze na rozhodnutí ministra obrany, bez jakékoliv vazby na jeho osobu. Žalovaný uvedl, že v písmenu d) rozhodnutí ministra obrany je uvedeno, že konkrétní zrušená systemizovaná místa jsou uvedena v příloze č. 1. Na bod d) tohoto rozhodnutí navazuje bod e), ve kterém ministr obrany stanovil, že u zaměstnanců zařazených na rušených systemizovaných místech je dán důvod ke skončení pracovního poměru podle § 52 písm. c) zákoníku práce nebo k zániku služebního poměru propuštěním z organizačních důvodů podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání. V Příloze č. 1 rozhodnutí ministra obrany je na řádce 2232 na straně č. 67 přílohy č. 1 uvedeno systemizované místo žalobce. Rozhodnutí ministra obrany tedy nelze považovat pouze za obecný podklad ke snižování počtů v AČR, ale za organizační změnu podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru tak obsahuje všechny podstatné náležitosti uvedené v § 151 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. Žalovaný dále odmítl námitku ohledně rozporu rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru s § 2 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., protože tyto námitky směřují vůči rozhodnutí ministra obrany ze dne 16. července 2009. Služební orgán I. stupně však nemůže v rámci řízení o propuštění ze služebního poměru přezkoumávat důvod zařazení systemizovaného místa odvolatele do rozhodnutí ministra obrany, neboť existence tohoto rozhodnutí je pouze hmotně právní podmínkou nezbytnou pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Samotné rozhodnutí ministra obrany není právním úkonem, který by přímo zasahoval do práv, povinností, právem chráněných zájmů vojáka z povolání. Žalovaný uzavřel s tím, že obě podmínky pro naplnění důvodu propuštění ze služebního poměru podle ust. § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb. byly splněny, což je nakonec uvedeno výše. Rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru žalobce nebylo porušeno ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce především namítl, že při vydání napadeného rozhodnutí nebyla splněna podmínka stanovená v ust. v § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání, tedy že pro vojáka není v důsledku organizačních změn jiné služební zařazení, jelikož Rozhodnutí organizačních změnách ministra obrany čj. 18-61/2009/DP-7542 ze dne 16. července 2009 nelze považovat za organizační změny a tedy za právně relevantní důvod k postupu služebních orgánů podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. Zpochybil, že by ministr obrany měl pravomoc vydat rozhodnutí takové povahy, přičemž poukázal na

to, že ministr obrany tímto opatřením stanovil snížení počtu zaměstnanců rezortu Ministerstva obrany na celkový počet 32 405 osob, a to s odkazem na restriktce rozpočtu kapitoly Ministerstva obrany na rok 2010 a rozpočtového výhledu na léta 2011 a 2012, ačkoliv v době schválení rozhodnutí nebylo o jakýchkoli restriktcích rozpočtu kapitoly MO na rok 2010 rozhodnuto. V rozhodnutí ministra obrany se nadto nejedná o žádné skutečné organizační změny, jak o tom svědčí i skutečnost, zmíněná pod písm. c) rozhodnutí, že „...jednorázově nahrazuje toto rozhodnutí standardně používané formy rozhodnutí o organizační změně A (Nařízení k realizaci organizačních, mobilizačních a dislokačních změn v resortu Ministerstva obrany v roce 2009 č.j. D 10-30/2008-1203-1)“. Samotné rozhodnutí však neobsahuje ani náznakem žádné organizační změny. Pouze jeho příloha č. 1 obsahuje toliko seznam rušených tabulkových míst. Má-li se tedy snížit počet zaměstnanců na základě organizační změny, musí existovat organizační změna, tedy ta právní skutečnost, která bude právním důvodem ke vzniku následné právní skutečnosti, tedy zrušení systemizovaných (tabulkových) míst - snížení počtu zaměstnanců. Mezi organizační změnou (příčina) a snížením počtu zaměstnanců (následek) musí existovat příčinná souvislost. Pokud ale toto rozhodnutí, včetně příloh, má být samo o sobě organizační změnou, je zřejmé, že příčina a její následek splývají v jedno a že mezi nimi příčinná souvislost neexistuje a není tedy dán důvod k propuštění ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání.

O tom, že se ve skutečnosti nejedná o propouštění na základě organizačních změn, svědčí i časová posloupnost jednotlivých kroků služebních orgánů, vedoucích k propuštění žalobce ze služebního poměru.

Rozhodnutí ministra obrany o organizačních změnách je datováno dnem 16. 7. 2009 a jeho součástí je i příloha č. 1 „Snížení počtu zaměstnanců na základě organizačních změn“. Ovšem již dne 28. července 2009 byl na armádním webu zveřejněn článek s názvem „Úsporná opatření se nesmí dotknout schopností armády“, z jehož textu (*„Návrhy na rušení tabulek dávali sami velitelé. Bylo na jejich odpovědnosti, jaké místo potřebují a jaké ne.“*) je zcela zřejmé, že vydání rozhodnutí ministra obrany předcházelo rozhodnutí jednotlivých velitelů o tom, kterého konkrétního vojáka označí za „nadbytečného“ a jehož číselné označení tabulkového místa se objeví v seznamu, následně tvořícím přílohu č. 1 rozhodnutí ministra obrany. Je tedy zřejmé, že ze strany ministerstva obrany byl vydán podřízeným útvarům pokyn, o kolik osob mají snížit tabulkové počty a že je na uvážení konkrétního velitele, koho takto označí. Dále žalobce poukázal na Metodický pokyn náměstka ministra obrany čj. 57-14/2009-7542 ze dne 3. července, kde se ve čtvrtém podbodu bodu č. 2 doslova píše: *„- dodržovat zásady rovného přístupu a zákazu diskriminace při výběru nadbytečných zaměstnanců...“* Z tohoto je zcela zjevné, že prvoplánově se určili zaměstnanci k propuštění a teprve až následně čísla jejich tabulkových míst byla zanesena do seznamu, tvořící přílohu č. 1 Rozhodnutí. Nejdříve se určili zaměstnanci, kteří se propustí, a to bez jakéhokoli právně relevantního důvodu k propuštění, a až následně byl seznam čísel jimi zastávaných tabulkových míst označen ze „organizační změny“. Podle žalobce skutečnost, že určení konkrétních osob k propuštění předcházelo vydání rozhodnutí o organizačních změnách, je také patrná z vyjádření tiskového mluvčího Andreje Čírtka v článku *„Armáda propustí tisícovky lidí“* ze dne 8. července 2009 na stránkách www.rozhlas.cz: *„Místa, která zaniknou si dotyční velitelé sami navrhli, takže celá nová personální koncepce spadala čistě pod ně“*. Jako první rozhodnutí, dotýkající se práv jednotlivých

vojáků, bylo tedy rozhodnutí velitele, kterým určil konkrétního vojáka k propuštění a zanesení čísla jeho tabulkového místa na seznam tvořící přílohu č. 1 rozhodnutí ministra obrany.

Dále žalobce v žalobě namítl, že odvolací orgán nemohl být při svém rozhodování nezaújatý, a to vzhledem k tomu, že odvolací orgán, ředitel sekce - personální ředitel Ministerstva obrany, se podílel na vytváření přílohy č. 1 rozhodnutí ministra obrany. Tato skutečnost je zřejmá z textu úkolového listu ministra obrany č., 442/2009-1140 ze dne 31. července 2009. Odvolací orgán tedy nemohl mít jakýkoli zájem na řádném prošetření odvolání a nezaújatém rozhodování ve věci, jelikož by případným vyhověním námitkám žalobce jednal v rozporu se svojí dosavadní rolí účastníka na propouštění ze služebního poměru vybraných zaměstnanců rezortu.

Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem odvolacího orgánu, že ministr obrany je oprávněn rušit i jednotlivá systemizovaná místa, k čemuž odvolací orgán v napadeném rozhodnutí odkazuje na ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách, *podle něhož Ministerstvo obrany při řízení armády zřizuje a ruší vojenské útvary, vojenská zařízení a vojenské záchranné útvary, což při použití výkladového pravidla od většího k menšímu znamená, že zřizuje a ruší i jednotlivá systemizovaná místa a že tak činí ministr jako představitel Ministerstva obrany*. K tomuto žalobce uvádí, že odst. 1 § 7 se týká ministerstva obrany jako úřadu státní správy, zatímco ministra obrany se týká ustanovení odstavce druhého § 7. Odvolací orgán tak mylně dovozuje, že kompetence dané Ministerstvu obrany je možno ztotožnit s kompetencemi samotného ministra obrany za použití výkladového pravidla od většího k menšímu.

Žalobce dále namítl, že vzhledem k uvedeným skutečnostem je třeba považovat za zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru již samotné rozhodnutí nadřízeného o propuštění konkrétního zaměstnance a zařazení jeho čísla tabulkového místa do seznamu rušených tabulkových míst tvořící přílohu č. 1 rozhodnutí ministra obrany, a nikoli až vydání samotného rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ředitelem Ředitelství personální podpory. Standardním způsobem řešení organizačních změn je nejdříve existence nové organizační struktury bez jakéhokoli vztahu ke konkrétním osobám. Personální obsazení tabulkových míst v nové organizační struktuře je prováděno personálními orgány za spolupráce velitele organizačního celku na základě jasných pravidel transparentním způsobem se zajištěním rovných příležitostí, objektivit, zohlednění výkonnosti a optimálním využitím lidských zdrojů v rámci rezortu Ministerstva obrany. Postupem zvoleným v projednávané věci bylo konkrétním osobám, jejichž čísla tabulkových míst se ocitla rozhodnutím jejich nadřízených v příloze č. 1 rozhodnutí ministra obrany, byla odňata možnost se zákonnými způsoby a prostředky bránit proti tomuto postupu nadřízených, nemohly tedy využít svých procesních prostředků k obraně svých práv a oprávněných zájmů a ani se domáhat ochrany podle § 2 odst. 5 zákona o vojácích z povolání. Ani následně vydané rozhodnutí ministra obrany jim nebylo doručeno, nebyly s jeho obsahem seznámeny, a tedy ani poučeny o opravných prostředcích, a z těchto důvodů ani nemohly využít procesních prostředků k hájení svých práv a oprávněných zájmů. Teprve „Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru“ ředitele Ředitelství personální podpory bylo žalobci řádně doručeno s poučením o možnostech využití opravných prostředků, které žalobce využil. Žalobce tedy neměl nikdy před vydáním rozhodnutí o

propuštění ze služebního poměru možnost využít procesních prostředků k hájení svých práv, včetně obrany proti diskriminaci a zneužití výkonu práv ze strany služebních orgánů, ačkoli se o jeho právech již v této době jednalo a rozhodovalo.

Žalobce rovněž uvedl, že o tom, že se nejedná o žádné skutečné organizační změny, ale o zvůli nadřízených služebních orgánů a o „vyřizování si účtů“ s nepohodlnými zaměstnanci rezortu obrany, svědčí skutečnost, že v rámci 243. vrtulníkové letky 24. křídla dopravního letectva 24. základny dopravního letectva Velitelství společných sil došlo ke zrušení jen a pouze neobsazených tabulkových míst, a jen a pouze jednoho jediného systemizovaného obsazeného místa, a to právě toho, na kterém byl umístěn žalobce. Přitom nijak doložitelným způsobem nedošlo ke změně (snížení, omezení) plánovaných úkolů kladených na tuto organizační jednotku. V této souvislosti zmínil žalobce též snahu zbavit se jej, datovanou již 23. únorem 2009, kdy velitel 24. základny dopravního letectva rozhodl o neprodloužení závazku s žalobcem. V následujícím čtvrtletí se uvolnila celkem tři systemizovaná místa kapitána vrtulníku, žádné ale žalobci nebylo nabídnuto, ačkoli k tomu neexistoval právně relevantní důvod. Pokud je zájmem státu (Armády ČR) je udržet si především ty zaměstnance rezortu, jejichž výcvik stál stát (Armádu ČR) desítky milionů korun, pak je nepochopitelné, že bylo rozhodnuto velitelem 24. základny dopravního letectva neprodloužení závazku s žalobcem, jehož výcvik stál armádu (Českou republiku) nemalé finanční prostředky a jehož služební zařazení bude nadále pro armádu potřebné, jelikož nedošlo žádnou změnou, natož „organizační“, ke změně úkolů této organizační jednotky.

Konečně žalobce namítl, že služební orgány porušili, resp. neplnili své povinnosti tak, jak jim je ukládá zákon o vojácích z povolání, v hlavě I., upravující řízení ve věcech služebního poměru, a to zejména ust § 151 odst. 1, odst. 2 a odst. 4, a dále že v řízení před služebními orgány byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů, obsažené v části první (§2-§8) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jenž se subsidiárně použije.

Pokud pak jde o Rozhodnutí ministra obrany č.j. 18-61/2009/DP-7542 ze dne 16. července 2009, jedná se o jedno z rozhodnutí v celém průběhu řízení, kterým byl dotčen na svých právech a požaduje jeho zrušení v tom rozsahu, v kterém se jej dotýká (vyjmutí ze seznamu rušených systemizovaných míst přílohy č. 1 Rozhodnutí číslo systemizovaného místa žalobce, které se nachází na řádce 2232 na straně 67). Bez tohoto zrušení části Rozhodnutí a současnému vyhovění žalobci ve zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru by došlo k situaci, že žalobce by byl de iure voják z povolání, avšak de facto stále bez svého dřívějšího zastávaného systemizovaného místa.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodnutí ministra obrany ze dne 16. 7. 2009 je pouze organizačním opatřením, které je jako rozhodnutí označeno pouze formálně. Rozhodnutí o propuštění žalobce vydaná v obou stupních pak jsou v souladu se zákonem a souvisejícími právními předpisy. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a rozsudkem ze dne 31. 10. 2013, č. j. 8Ad 1/2010-48, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Na základě kasační stížnosti rozhodoval ve věci Nejvyšší správní soud, který

rozsudkem ze dne 2. 7. 2014, č. j. 3 Ads 107/2013-36, výše označený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se především zabýval tím, zda vlastnímu propuštění žalobce ze služebního poměru vojáka z povolání podle ust. § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb. předcházela nutná organizační změna, resp. zda touto organizační změnou bylo rozhodnutí ministra obrany ze dne 16. 7. 2009, č. j. 18-61/2009/DP-7542. S použitím analogie z pracovního práva a s přihlédnutím k rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 8. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1130/97, a ze dne 27. 4. 2004, sp. zn. 21 Cdo 2204/2003, pak dospěl k závěru, že městský soud nesprávně dovodil „... že pokud organizační změna nespočívá ve změně druhu nebo množství stanovených úkolů jednotky, ke změně vnitřní struktury této jednotky, ke změně systému velení apod., nejedná se ve své podstatě o organizační změnu. Takový výklad však není správný a je v rozporu i se samotným textem zákoníku práce, který jako jeden z druhů organizačních změn v širším slova smyslu rozeznává také „snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivity práce“. Taková situace zjevně nastala i v případě, kdy ministr obrany provedl svým rozhodnutím ze dne 16. 7. 2009, č. j. 18-61/2009/DP-7542 úsporná opatření ve smyslu rozpočtové politiky vlády, jejichž důsledkem bylo mj. také zrušení řady systemizovaných služebních míst. V tom právě spočívala samotná organizační změna, tedy v rozhodnutí ministra obrany zrušit tato systemizovaná místa za účelem úspory finančních prostředků ze státního rozpočtu, což vedlo ke snížení počtu sloužících vojáků napříč jednotlivými organizačními jednotkami ozbrojených sil ČR. Ani zákoník práce, ani zákon č. 221/1999 Sb. přitom neklade na takové rozhodnutí žádné formální nároky. Mimo to lze dát za pravdu stěžovateli v tom ohledu, že ani stávající zákoník práce ani zákoník práce z roku 1965 neobsahovaly úplný výčet situací, které náleží pod rozsah pojmu organizační změna. Zároveň je třeba poznamenat, že tato organizační změna aspoň formálně sledovala legitimní cíl, tedy úsporu veřejných prostředků poskytovaných na provoz ozbrojených sil ČR. Pokud byla – jak žalobce tvrdil s odkazem na některé mediální výstupy – tato organizační změna ve vztahu ke konkrétním vojákům zneužita za účelem vyřizování osobních účtů či zbavování se nepohodlných spolupracovníků, pak k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že je na rozhodnutí zaměstnavatele, kteří zaměstnanci budou považováni za nadbytečné a tuto volbu ani její důvody není správní soud kompetentní přezkoumávat. Podstatné ovšem je, aby jeho rozhodnutí o organizační změně sledovalo zákonem předvídané cíle, aby bylo existentní a průkazné, a aby nebylo v rozporu se zákazem diskriminace a zákazem zneužití práv a povinností zakotveným speciálně pro služební poměry vojáků z povolání v ustanovení § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 221/1999 Sb.“

Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „Městský soud tedy jednak nesprávně vyložil samotnou skutkovou podstatu upravenou v § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb., ale také nesprávně vyložil význam samotného podkladového rozhodnutí ministra obrany o organizačních změnách tak, že žádné organizační změny ve vztahu k žalobci nestanoví. Tak by tomu však mohlo být pouze v situaci, kdyby číslo systemizovaného služebního místa podle tabulky počtů, které žalobce zastával, nebylo uvedeno v příloze č. 1 tohoto rozhodnutí, na niž přímo odkazuje písm. d) tohoto rozhodnutí, zatímco písm. e) jednoznačně kvalifikuje tuto skutečnost jako takovou organizační změnu, která způsobuje nadbytečnost vojáků sloužících na uvedených systemizovaných místech označených prostřednictvím odkazu na tabulku počtů v příloze č. 1 rozhodnutí ministra obrany. Lze sice polemizovat o tom, do jaké míry je přehledné či srozumitelné identifikovat seznam rušených systemizovaných míst bez jakéhokoliv slovního popisu služebního zařazení pouze

číselným označením podle kódu, ovšem na druhé straně je nutno konstatovat, že dopad na systemizované místo žalobce z této konstrukce dovoditelný je. Žalobce navíc ani netvrdil, že by jeho služební místo nebylo v rozhodnutí uvedeno. Za této situace je argumentace městského soudu nesprávná ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť skutečnost, že konkrétně vůči útvaru nedošlo ke změnám velení, vnitřní struktury jednotky či v jejích úkolech, neznamená, že se žalobce nedotýká rozhodnutí ministra obrany o nadbytečnosti jeho systemizovaného místa.“

Obiter dictum pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „žalobcovy námitky (k nimž se městský soud meritorně nevyjádřil) směřující vůči samotné pravomoci ministra obrany vydat rozhodnutí o organizačních změnách je třeba řešit v kontextu ustanovení § 2 zákona č. 219/1999 Sb., podle něhož služebním orgánem v ozbrojených silách jsou prezident republiky (dále jen "prezident"), ministr obrany (dále jen "ministr") a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta nebo rozkazem ministra velitelé, náčelníci a jiní vedoucí pracovníci. Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. platí, že právní úkony ve věcech služebního poměru jménem České republiky činí služební orgány, kterými jsou prezident republiky (dále jen "prezident"), ministr obrany (dále jen "ministr") a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta nebo rozkazem ministra velitelé, náčelníci, ředitelé a jiní vedoucí zaměstnanci. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 219/1999 Sb. stanovuje oprávnění ministerstva obrany při řízení armády zřizovat a rušit vojenské útvary, vojenská zařízení a vojenské záchranné útvary, zatímco ustanovení § 7 odst. 2 tohoto zákona zakotvuje oprávnění ministra obrany k zabezpečení úkolů armády vydávat rozkazy, které jsou závazné pro vojáky v činné službě. V předmětné věci je třeba konstatovat, že rozhodnutí ministra obrany ze dne 16. 7. 2009, kterým byly provedeny organizační změny v rezortu Ministerstva obrany, nešlo o zřizování ani rušení organizačních útvarů či vojenských zařízení, nýbrž o akt personálního řízení ozbrojených sil České republiky. Vzhledem k tomu, že pro přijetí organizační změny tohoto druhu zákon nestanovuje žádnou konkrétní formu, není označení tohoto aktu, který městský soud vyhodnotil jako úkon vyloučený ze soudního přezkumu, z hlediska jeho platnosti rozhodné. Jak již Nejvyšší správní soud výše zdůraznil, je z hlediska přezkumu následného rozhodnutí o propuštění vojáka ze služebního poměru rozhodné, zda bylo o organizační změně skutečně rozhodnuto, což zahrnuje i posouzení toho, zda k tomu došlo kompetentním orgánem.“

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání na den 9. října 2014, při němž účastníci setrvali na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud posoudil věc na základě shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu, jimiž je podle ust. § 110 odst. 4 soudního řádu správní vázán, a shledal žalobu nedůvodnou.

Podstatnou část žaloby tvoří obsáhle argumentovaná námitka, v níž žalobce vytýkal, že napadené rozhodnutí o jeho propuštění bylo vydáno v rozporu s ust. § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb., neboť mu nepředcházela žádná organizační změna. Tuto otázku velmi rozsáhle rozebral a zodpověděl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 3 Ads 107/2013-36, z něhož městský soud v podstatné míře citoval shora a na který plně odkazuje. Je tedy zřejmé, že onou organizační změnou, která znamenala, že pro žalobce nebylo jiného služebního zařazení, bylo právě rozhodnutí

ministra obrany ze dne 16. 7. 2009, č. j. 18-61/2009/DP-7542, a tedy že ust. § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb. bylo interpretováno a aplikováno správně. Tuto žalobní námitku proto musel městský soud odmítnout.

Další výhrady žalobce pak směřovaly vůči samotnému rozhodnutí ministra obrany ze dne 16. 7. 2009, č. j. 18-61/2009/DP-7542, s tím, že bylo vydáno mimo pravomoc ministra obrany a že žalobce nebyl s tímto rozhodnutím seznámen a neměl tedy možnost uplatnit vůči němu opravné prostředky.

Jak je zřejmé z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 107/2013-36, tento soud v něm konstatoval, že toto rozhodnutí mělo dopad na žalobcovo systemizované místo, a dále *obiter dictum* uvedl, že žalobcovy námitky vůči němu je třeba řešit v kontextu ustanovení § 2, § 7 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 219/1999 Sb., a ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. Rozhodnutí ministra obrany ze dne 16. 7. 2009, kterým byly provedeny organizační změny v rezortu Ministerstva obrany, nešlo o zřizování ani rušení organizačních útvarů či vojenských zařízení, nýbrž jednalo se o akt personálního řízení ozbrojených sil České republiky. Vzhledem k tomu, že pro přijetí organizační změny tohoto druhu zákon nestanovuje žádnou konkrétní formu, není označení tohoto aktu, z hlediska jeho platnosti rozhodné. Z hlediska přezkumu následného rozhodnutí o propuštění vojáka ze služebního poměru rozhodné jen to, zda bylo o organizační změně skutečně rozhodnuto, což zahrnuje i posouzení toho, zda k tomu došlo kompetentním orgánem.

Z citovaných norem je zřejmé, že ministr obrany je zmocněn činit právní úkony ve věcech služebního poměru vojáků z povolání České republiky a že je oprávněn k zabezpečení úkolů armády vydávat rozkazy, které jsou závazné pro vojáky v činné službě. Soud tedy konstatuje o tom, že ministr obrany byl orgánem kompetentním k vydání aktu personálního řízení ozbrojených sil České republiky, jakým je jeho rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, č. j. 18-61/2009/DP-7542, a že tedy o organizační změně bylo skutečně rozhodnuto. Toto rozhodnutí o organizační změně přitom sledovalo zákonem stanovené cíle, bylo vydáno k realizaci rozpočtové politiky vlády České republiky a v době propuštění žalobce ze služebního poměru vojáka z povolání existovalo a bylo platné. Soud proto neshledal žalobní námitky proti němu důvodnými.

Rovněž tak soud neshledal důvodnou námitku ohledně podjatosti žalovaného, když konstatoval, že skutečnosti, jimiž žalobce argumentoval v části IX. žaloby, nezakládají důvodný předpoklad pro to, že personální ředitel Ministerstva obrany má pro svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům zájem na konkrétním výsledku řízení.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. října 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová